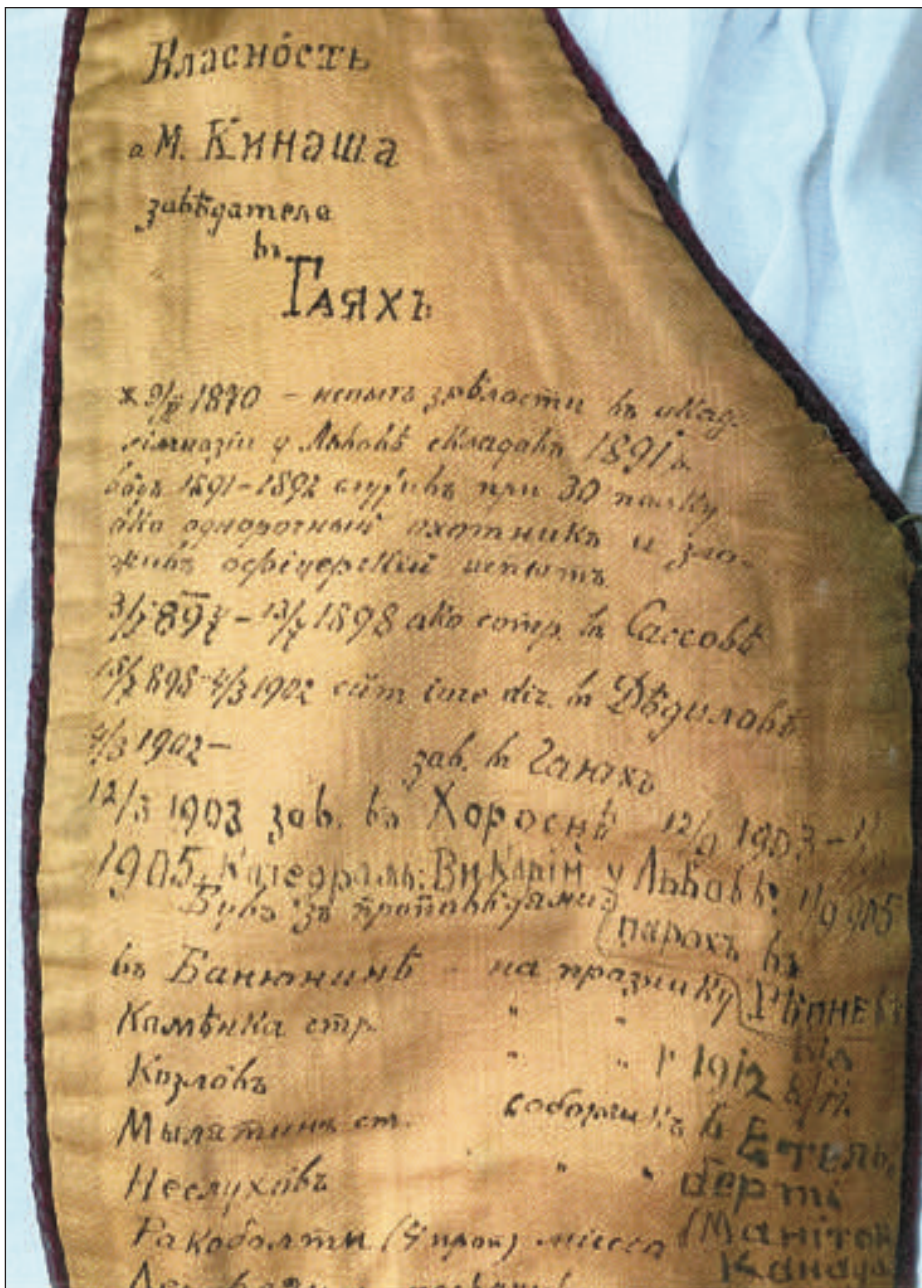

Із спадщини отця Максима Кінаша

Любов Волинець, куратор Українського Музею у Стемфорді, КТ

о. Максим Кінаш

Записи душпастирських призначень на епітрахилі о. Максима Кінаша

Фонди Українського Музею і Бібліотеки постійно збагачувалися і далі збагачуються новими експонатами, які дістають як пожертви, дарунки чи заповіти від окремих громадян. Наша бібліотека гордиться своєю унікаль-

ною та цінною збіркою видань кінця 19-го та початку 20-го століть (до 1939 р.). Більшість із цих рідкісних видань були подаровані нашій установі отцем Максимом Кінашем. Отець Кінаш, виконуючи священничі обов'язки при

Українській Католицькій Церкві в Америці, постійно слідкував за суспільним, політичним та інтелектуальним життям Галичини. Незважаючи на те, що він хоч жив і працював в Америці, проте постійно і глибоко цікавився життям рідного галицького народу, їхніми досягненнями, а також і труднощами. Це спонукало його бути в постійному обізнанні справ, шукати інформацію передплачуючи найважливіші галицькі журнали, газети та закупаючи значні видання. Інформацією та новинами, які він зібрав із цих видань, ділився із своїми парафіянами, членами організацій, щоб у такий спосіб українська еміграція в Америці втримала зв'язок з рідним краєм, з рідним народом. Ще одна особлива пам'ятка, яку музей одержав кілька років тому, - це Епітрахиль отця Максима Кінаша, подарований особою, яка довгі роки цю річ зберігала.

Отець Максим Кінаш народився 2 вересня 1870 року на Львівщині, а помер 18 липня 1949 року у Філадельфії та був похований в Йонкерсі. Він закінчив Академічну гімназію у Львові та продовжував студії в семінарії та Львівському університеті, а також відслужив два роки у лавах військових добровольців та дослужився до старшинського ступеня. У 1895 році був висвячений на священника Митрополитом і Кардиналом Сильвестром Сембратовичем. У перші роки душпастирської праці отець Максим служив по різних парафіях Галичини, а також був помічником у Катедрі Св. Юра у Львові. З перших років став відомим своїми неперевершеними проповідями на що Митрополит Шептицький звернув особливу увагу. Згодом, у 1900 році, збірка проповідей отця Максима була видана та швидко розкуплена.

У 1912 році отець Кінаш вирішив виконувати місіюну роботу для українських поселенців у Канаді. Це були важкі та виснажливі роки. Часто отець мусив їхати возами тисячі миль, щоб обслужити розкидані поселення українців католиків чи то в Манітобі, чи у Форті Вілліам, що в Онтаріо. У 1914 році Владика Сотер Ортинський запросив отця Кінаша до Америки, де перші десять років він був ректором Катедри Непорочного Зачаття у Філадельфії. З 1925 по 1933 рік був парохом церкви в Елизабет, НД, а згодом, з 1933 по 1949 рік - парохом церкви св. Михаїла в Йонкерс, НІ. Упродовж років видавав чисельні освітні памфлети, був редактором релігійного журналу "Місіонар" який видавали сестри василіянки у Філадельфії, дописував до газети "Америка" (офіційний орган Товариства Провидіння, капеляном якого він був). 1928 року отець Кінаш видав книжку під назвою "Вступні слова і принагідні мови світського змісту", у якій містилися практичні вказів-

ки для промовців і доповіді для різних okazji. У пропам'ятній книжці з нагоди 100 ліття церкви св. Михаїла Вільям Чолій написав про отця Кінаша наступне: "Уродженець Ястібків, постійний оптиміст, обдарований красномовністю, терпеливий і практичний".

Епітрахиль - цікавий документ призначень, де о. Кінаш виконував священничі обов'язки. На підставі уважного дослідження можемо лиш здогадуватися, що це один із перших епітрахилів, який о. Кінаш одержав і з яким мандрував по всіх місцях свого священничого служіння. З другого боку епітрахиль о. Кінаш писав ім'я, місце і роки кожної парафії, кожної місцевості, де він перебував і працював починаючи з першого призначення в селі Гаї. У першому записі читаємо: "Це власність Отця Кінаша, адміністратор у Гаях", тоді подає особисті дані свого життя, а далі облік усіх місцевостей, сіл, міст України, Канади і Америки, в яких о. Кінаш душпастирював. Більша половина даних написана давньою українською ортографією, котра була в ужитку в 19-ім столітті і до Першої світової війни. Ужиток давньої ортографії допомагає нам датувати епітрахиль і робити припущення, що о. Кінаш почав вести записи на епітрахилі з початку свого священничого служіння. Згодом записи подаються сучасною ортографією, яка була офіційно прийнята мовознавцями.

Ось маємо своєрідний спосіб зберігання інформацій. Записи на епітрахилі - це немов літопис о. Кінаша. А для науковців він - це неоціненний документ, в якому можна відшукати багато цікавих даних.

Епітрахиль о. Максима Кінаша